Ч. 287. Неділя 7 січня 1912 (25 грудня 1911) Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Скликане кравевих соймів. — Справа австрийскої позички. — Італїяньско-турецка війна.

Нинїшна Wiener Ztg. приносить цїсарскі патенти о скликаню соймів: Галичини, Сальцбурга, Каринтиї, Ґориции і Ґрадиски на 11 с. м., Триесту на 15 с. м., Стириї і Тиролю на 16 с. м., Форарльберґа на 22 с. м. і Дальматиї на 24 с. м.

В послїдних днях виринула чутка, що Австрия хоче затягнути на францускім грошевім ринку значнїйшу позичку. Против тої наміреної позички розвела француска праса сильну аґітацию. В тій справі одержує N. fr. Presse з міродатної сторони, що є знаменито поінформована про дїяльність і пляни австрийскої скарбової полїтики, слїдуючу заяву:

„Reichspost“ жалує ся на те, що італїяньске правительство впевнило нїмецкі великі торговельні компанії, що їх пароплави на Середземнім мори не будуть ревідовані що до воєнної контрабанди, коли тимчасом подібній просьбі австрийского Льойду італїяньске правительство відмовило. „Reichspost“ сердить ся на ґр. Еренталя, твердячи, що італїяньске правительство користає дуже радо із всїх чемностий, роблених єму міністерством заграничних справ, але мимо того обходить ся з Австро-Угорщиною ворожо.

Бурливий перебіг нарад посольскої палати в Царгородї відвернув увагу від Триполїсу. Опозицийні посли, особливо посол Лютфі Фікрі, добачуючи в поновнім іменованю давних мінїстрів легковажене впливу посольскої палати, зачали такий вереск і стукіт підчас засїданя, що, хто знає, чи не прийде до розвязаня посольскої палати.

А тимчасом на Балканї кипить. Дневник „Tribuna“, розважуючи незавидне положене Туреччини під всяким, отже й фінансовим зглядом, заключає, що Італїянцї ще довго можуть видержати воєнний стан, натомість множуть ся прояви, що Туреччина, предвиджуючи свою руїну, склоняє ся до переговорів і заключеня мира. Посередництво взяла в свої руки Нїмеччина.

З поля бою нотує ся лише одну важнїйшу вістку, а то, що торпедове судно „Ціньо“, що розслїджувало західну часть побережа Триполїтанії, дало до ворожого табору коло Форва 60 ґранатних вистрілів.

Потреба кредиту для Австриї не є так велика, щоби вимагала шуканя надзвичайних доріг. На підставі фінансового закона є намірені ріжні позички: І так одна позичка має достарчити средств на викупно скарбових бонів, друга на зворот задатку з conto corrente, дальше іде о суму около 25 мілїонів на сплачене державних довгів. Ті кредитні операциї можна перевести без обтяженя торгів і без трудностий. Полишає ся ще позичка в висотї кругло 150,000.000 К, призначена на інвестициї, особливо на будову нових возів і льокомотив, розширене зелїзничої і телефонїчної сїти.

Та також і ся операция не вимагає цїлої емісиї ренти. Отже твердженє заграницї, що позика має служити на цїли уоружень, супротив повисшого представленя справи упадає. Суми, здобуті на підставі намірених кредитних операций, не будуть призначені на войскові уоруженя, лише на амортизацию довгів і поважні господарскі інвестициї. Австрийска скарбова управа не має наміру удавати ся в сїй цїли до заграничних торгів і не веде в тім напрямі нїяких переговорів з заграничними фірмами. Союз між нашою скарбовою полїтикою а полїтикою заграничною є вовсїм виключений і можна ще раз ствердити, що міродатні круги не ма.

---

16)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Перед готелем Рояль в Біскрі стояв мій драґоман Абдаллах і держав два конї, котрі нетерпеливо гребли і тупали ногами. День перед тим умовились ми були вибрати ся в дебру між скалами коло Сіді Хелїл, де повно всїляких диких зьвірів, особливо же богато гиєн.

Попри „муриньске село“, перед котрого хатами качали ся в поросї голї чорні дїти, пустились ми головним гостинцем, обсадженим пальмами через „стару Біскру“ в дорогу на широку і далеку пустиню, що в торжественній одностайности жовтїла ся перед нами, облита яскравим сьвітлом сонця.

Ледви що ми вийшли поза Біскру, як вже й побачили нашу найблизшу цїль, оазу Сіді Хелїл, таки виразно перед собою, як колиб вже доїзджали до неї, хоч то було ще дві години дороги. Жовті мури з глини а понад ними густі вершки пальм, що відбивали ся різко від синього неба. Поміж ним якийсь білий стовп з чорним кінчиком: то мінарет сільскої мошеї.

Дальше на полудни і на полудневім сходї, близше до овиду, повторив ся ще чотири чи пять разів той сам образ: жовті мури, що окружають якийсь пальмовий гай. Там лежать Сіді Окба, Серіяна, Шетма і инші оази, котрі, коли дивити ся на них з висше положеного місця, надають сїй пограничній полосї Сагари вид цятковавої кожі з леопарда.

Гень далеко в пахучій дали, в тім місци, де ніби небо сходить ся з землею, показує ся щось особенно принадного. Велика купа високо виставуючих дахтилевих пальм, не густий ліс, який творять оази, але рідкий гай, що ніби уносить ся у воздусї понад поблискуючою площею води.

Моє око вдивило ся якраз в той образ, а мій брунатний товариш відвернув голову і замуркотів: „Се-Ґраб“ [1]). Коли же я задержав мого коня, він ніби аж гнївливо заворкотів з арабска по францускы: „Mossiou. c'est un mirage“ [2]) і навернув конем на північ.

— Я то знаю, Абдаллаху. То пустинна русалка дурить нас знову своїми прекрасними чародійними образами із своєї „маґічної ліхтарні“. Европеєць тїшить ся, коли таке побачить, а Араб боїть ся того і ненавидить тих образів. В тих образах, що відбивають ся у воздусї, добачує він дїло злих духів ворожих чоловікови або може горячкові мрії тих нещасливих, що погибли серед пісків пустинї.

Така їзда верхом на кони через пустиню серед пополудневої спеки гіпнотизувала мене за кождий раз. Конї зачали вже давно іти вигідним кроком а я сидів на сїдлї та ніби спав з отвертими очима і мріяв мов би в снї. З мене спала мов би якась легка ослона моя европейска вдача культурного чоловіка і з мене вже не подорожник, не чужинець. Я почуваю ся за одно з тою великою тихою природою, яка мене окружає а від котрої віє до мене спокоєм і браком всякого бажаня.

З розпаленого піску пустинї піднимають ся горячі струї воздуха дрожачим рухом а з ними виринають з глубини душі безладні образи мов би спомини якихсь дивних річий, яких я дожив тут в пустини колись за давнїйшого мого житя, може ще перед тисячами лїт.

За дві години їзди зближаємо ся до скал, якими кінчить ся пасмо гір по лївім боцї від нас і небавком по тім доїзджаємо до найблизшої цїли нашої подорожы, до оази Сіді Хелїл, села, зложеного з яких може сто лїпянок серед величавого лїса дахтилевих пальм, котрих вершки порушає легко вечірний вітер.

Перед домом начальника громади, „шейха“, злазимо з коний. Тут маємо наймити людий, що мають показати ту дебру, де держать ся тоті дикі зьвіри. На око ніби то дуже проста річ, котра в Европі далась би залагодити за чверть години. Так в Европі, але не тут. З великою повагою, мов би то розходило ся о справу якогось великого значіня, вислухав сивобородий шейх нашого бажаня. Межи ним а Абдаллахом завела ся довга розмова. Тимчасом всї люди з села зібрали ся довкола нас; збігли ся мужчини, жінки і дїти. Мужчини в білих широчезних бурнусах, жінки в темнім або яскравої краски одїню а малі дїти таки так, як хо-

[1]) „Таємнича вода“ — так називають Араби то з'явище природи, що знане під назвою „Фата Морґана“, привид, який часто показує ся на пустини, а який тут описаний.

[2]) Чит.: Моссю, с'е тен міраж — „Пане, то есть з'явище“.

ють наміру ізза розмірно малої кредитної операциї звертати ся до заграниці.

Новинки.

Львів, 6 січня 1912.

— **З надходячим Рождеством Христовим** желаємо всім нашим Вп. Передплатникам і Читачам веселих сьвят і всего добра після старого нашого звичаю: сїй ся, роди ся жито, пшениця і вся пашниця!... Христос раждаїть ся!

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский вернув вчера до Львова.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував концipістів санїтарних: дра Руд. Затлюкаля, дра Алек. Штанґенгавза, дра Гевр. Палестра, дра Фр. Сеякевача, дра Меч. Біливьского, дра Мар. Удвеию, дра Ром. Меруновича, дра Берн. Ґрудсевского, дра Отт. Леві, дра Вінк. Врублевского, дра Як. Крока, дра Юл. Коцку, дра Руд. Кулаковского і дра Ад. Кравса лікарями повітовими а асистентів санїтарних: дра Алекс. Бараньского, дра Мавр. Тршцівьского, дра Ад. Парецкого і дра Як. Сокаля провізоричними конципістами санїтарними.

— **Надане презенти.** Намістництво запрезентувало о. Володислава Пассиновича гр. кат. пароха в Жабю на опорожнену гр. кат. парохію цїсарского надана в Кобаках.

— **З салї судової.** Трибунал карний засудив цигана Іштвана Лякатоша на 10 місяців тяжкої вязниці за крадїж коний в охрестности Задвіря. Лякатош належав до ватаги тих конокрадів, з котрої суд вже давнїйше засудив кількох циганів. Засуджений не принїв вироку кажучи, що він невинний і заповів що постарає ся, щоби инші цигани вислїдили правдивих виновників крадежий, за котрі его засуджено.

— **Дрібні вісти.** Полїция придержала на двірци 8 паробків з жовківского повіта, котрі без паспортів хотїли виїхати до Америки. Придержаним сконфісковано гроші і папери та віддано до депозиту старовства. В дорозї адміністрацийній будуть відставлені до місця приналежности. — Замарстинівска жандармерия арештувала і відставила до вязниції якогось Адама Горґона, за то, що грозив своїй родинї убитєм і хотїв в той спосіб вимусити гроші. — На господаря з Лисинич, Павла Коваля, наїхав на ул. Личаківскій дорожкар ч. 125 і потовк его сильно в ліву ногу. — Пропала без слїду 30-лїтна Мария Блюменфельд, котра приїхавши з Перемишля до свояків при ул. Декерта ч. 7 вийшла з відтам і більше не вернула. — Бувших директорів парцеляцийного банку, Дескура і Повнаньского випущено на волю за зложенем кавциї по 50.000 К.

— **Запомоги для руских Бурс.** З ухваленої соймом суми 28.000 К запомог на Бурси, надїлив Видїл краєвий запомогами слїдуючі рускі Бурси: Тов. педаґоґ. в Бережанах 200 К, Тов. педаґоґ. в Бучачи 150 К, Тов. педаґ. і „Просьвіти“ в Дрогобичи 100 К, ім. сьв. Івана Хрест. в Дрогобичи 150 К, „Просьвіти“ в Городку яг. 50 К, ім. сьв. Онуфр. в Ярославі 200 К, „Народ. Дому“ в Калуши 50 К, „Просьвіти“ в Камінці Струм. 100 К, бурсї женьскій в Коломиї 100 К, Тов. педаґоґ. в Коломиї 400 К, Тов. педаґоґ. у Львові разом з філією 1.600 К, Тов. педаґ. в Перемишли 150 К, ім. сьв. Николая в Перемишли 400 К, „Народ. Дому“ в Раві руск. 100 К, Тов. педаґ. в Рогатинї 100 К, ім. сьв. Володимира в Самборі 150 К, Тов. „Шкіль. Поміч“ в Снятинї 100 К, Тов. „Шкіль. Поміч“ в Сокали 250 К, Тов. педаґоґ. в Станиславові 200 К, селяньскій в Станиславові 400 К, руских женщин в Станиславові 200 К, рускій в Стрию 150 К, „Просьвіти“ в Тернополи 250 К, рускій в Тернополи 500 К, рускій в Теребовли 150 К, Тов. педаґ. в Заліщиках 300 К, „Просьвіти“ в Золочеві 200 К, Тов. педаґоґ. в Жовкві. — Бурсї удержуючій молодїж польску і руску оо. Змартвихстанців у Львові 8.000 кор.

— **Обікража селянина на зелїзници.** Сими днями вертав один селянин до Галичини з Америки, де доробив ся тяжкою працею 14.000 К. Гроші віз при собі, зашивши їх в камізельцї. В Кракові знайшов ся в товаристві якогось панка, перед котрим признав легкодушно до всего. Панок поїхав з ним в окремім купе в сторону Львова. По дорозї наш еміґрант заснув, а коли перед Ярославом пробудив ся, по товаришу подорожи застигло місце. Разом з ним щезли також 14.000 корон, які спритний злодїй вирізав ему з камізельки. Повідомлена жандармерия не вислїдила его доси.

— **Відгомін процесу о міліонову спадщину.** Як звістно, в процесї о міліонову спадщину по ґр. М. Воляньскім, в котрім засуджено его давного вірника Белюховского, грав одну з найважнїйших ролю адвокат з Галича др. Яков Шраттер. Суд потягнув був і его до одвічальности і нинї належав би він був мабуть також до засуджених, як би не якась нещаслива пригода, котрої він став ся жертвою; дістав ся именно під ваґон трамваєвий і тяжко покалїчив ся а внаслїдок того не міг станути перед судом. Суд длятого вилучив его справу з процесу і лишив еї на пізнїйше. Отже кажуть, що др. Шраттер по вироку львівского суду не був вже певний своєї будучности а в Станиславові розійшла ся була чутка, що він лагодить ся навіть до виїзду за границю. Се дійшло до відомости прокураториї державної у Львові, внаслїдок чого жандармерия в Галичи одержала дня 3 с. м. поручене арештувати его. Дра Шраттера однак не застано вже в его канцеляриї і вахмайстер жандармериї віднїс ся до старовства в Станиславові, де справу ту поручено аґентам полїцийним Розенштрайхови і Мальчекови. Пошукуваня однак виказали, що Шраттер виїхав до Львова. Львівский суд, одержавши о тім відомість, звернув ся до львівскої полїциї в справі арештованя дра Шраттера. Аґенти полїцийні застали дра Шраттера у водолїчебнім заведеню Кісельки і там его арештували та привели до суду краєвого, де его судия Куніцкий сейчас переслухав а відтак велів арештувати. Др. Шраттер запротестував і відкликав ся до радної палати, що однак, як в кругах правничих говорять, нїчо ему не поможе.

— **Затроєня в Берлинї.** Кримінальна полїция в Берлинї, котра вела слїдство в справі масового затроєня людий в домі для бездомних сконстатувала, що вже 15 грудня минулого року був один случай затроєня метільовим, альоголем в Ліхтенбурзї під Берлином, ба навіть вже в липни минулого року занедужало богато людий і повмирало по всїй імовірности внаслїдок того рода затроєня. Сконстатовано дальше, що в липни занедужали були чотири робітники, котрі пили горівку з одної і тої самої фляшки та що в тій фляшці був спіритус змішаний з метільовим алькоголем. Двох з тих робітників померло вже до кількох годин а двох подужало, але були майже через два днї майже зовсїм слїпі. — З Берлина доносять: Вчера арештовано спільника дроґериста Шармаха, Кастрова, котрий продавав також алькоголь метильовий. Замкнено два шинки, в котрих продавано фальшовану горівку. В пристановищи для бездомних помер вчера знов один робітник серед проявів затроєня.

дили ще люди в раю, коли їх Бог сотворив. Старі жінки заслонюють собі соромливо лице, молодші менше на то зважають а молоденькі дівчата таки зовсїм не встидають ся показувати свої чудово красні брунатні личка з палкими очима і пишними зубчиками. Здає ся, що нїхто тут не має нїчого до роботи, бодай не на той час, коли стала ся така важна подія як приїзд якогось „френкі“, що звертає всїх увагу на себе.

На запрошене шейха входимо до якоїсь із знатнїйших хат. Шейх сїв собі під задною стїною на соломянїй маті і запросив мене чемним кивненем рукою сїсти собі коло него. Проче місце заповняють в одній хвили брунатні мужчини в білих бурнусах. Попереду старі, позаду молодші а в дверох збились в купку жінки і молодїж, що виключені від наради.

В обширній бесїдї вияснив шейх цїль нашого приїзду. Скромність не позваляє менї хоч би лиш натякнути то високе становище і ті незвичайні прикмети, які менї шейх в тій бесїдї приписував. Бесїду закінчив завізванем, щоби зібрані вибрали зпоміж себе кількох відважних мужів, котрі би супроводили знатного чужинця, котрий приїхав з далекого краю Франків, щоби поборювати дикі зьвірята в гірских дебрах.

Тепер завела ся довша, досить оживлена дебата. Старші люди противились тому, молодші бесїдники були готові підпирати мої змаганя. Все відбувало ся по парляментарному а хоч часами не обійшло ся і без того, що хтось перебивав, то все-таки загально взявши, говорив лиш той, кому предсїдатель удїлив голосу. Тоті сини пустинї то вроджені бесїдники, всї говорять без труду, плавно і з темпераментом. Рухи при тім по найбільшій части красні і благородні.

На моє жадане закінчено остаточно дебату і представлено менї пять Арабів всїлякого віку, призначених на проводирів виправи. Я спротивив ся тому, щоби визначувати без потреби за велике число проводирів, але того не увзгляднено; шейх покликав ся на свою одвічальність супротив француских властий. Більше щастя мав я з моїм жаданем, щоби знизити платню проводирям. Вдоволили ся третою частию того, що зразу зажадали. Наконець постарали ся ще й о молодого осла, не більшого як добрий пес, що мав служити за принаду.

Наконець, сонце клонило ся вже до заходу, пустились ми в дальшу дорогу. Абдаллах і я на конях, два найстарші проводирі на ослах а три молодші пішки. Ми пустились в сторону як горб, віддалений від нас на око не дальше як на тисяч кроків; треба однак було іти цїлу годину, заки ми туди зайшли.

Ми зайшли в якусь пусту між скалами дебру. За дорогу служило висохле русло якогось потока, котре цїлими роками води не видить. Довкола нас анї живого духа, лиш високо в горі лїтає кілька орлів, спозираючи нїби здивовані і недовірчиво на тих якихсь рідких влїзливців.

За хвилю заходимо в якусь бічну дебру, котра небавком розширяє ся в подібну до цирку кітловину. По правім боцї пднимає ся може на яких сто метрів або й більше висока сїра скалиста стїна а по лївім повно полупаних шпилястих скал, що піднимають ся амфітеатрально.

Земля сеї природної арени єсть пісковата і гладка, мов би еї так вирівнала людска рука; лиш довкола лежить повно великого і малого каміня, що при заходячім сонци пускають довгу тїнь. Все сїре, понуре, нїгде не видко нїякої ростинки. То якесь дике, несамовите місце, як би сотворене для зьвірів, що уникають сьвітла дня, щоби мали де уганяти. Якась людина хиба лиш незвичайно рідко заблукає ся сюди. На пісковатій земли повідбивали ся тисячі зьвірячих слїдів: дуже маленькі і малі від гризунів і таких, як куни, середно великі від шакалїв а поміж тими всюди великі слїди гиєн.

Коло якогось камениска при сподї тої простовисної стїни вибрав я собі становиско. Кілька поменших каменів закривало мене. Межи двома привязали ми наше віслятко на принаду а оно від часу до часу відзивало ся своїм сумним І—а.

Тимчасом сонце спустило ся під овид і скорше як в наших північних сторонах нічна темрява залягла дебру. Ще чверть години сумерку, а відтак настала темна ніч, африканьска зьвіздиста ніч в цїлїй своїй величавости. Небо над нами пднимає ся мов би якась сьвітяча величезна темносиня баня з сафіру а на нїй в чудовій красї сьвітять ся зьвізди, так ясно, так виразно, мовби якісь самі малі сонця. Чим більша стає темнота, тим яснїйше они сьвітять. Кожда зьвізда здаєсь що хвиля більшою, нїби щораз близше підходить.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля

— **Просьвітно-економічне віче.** Бережаньскі Товариства: Філія „Просьвіти“, „Сільский Господар“, „Будучність“ (тов. для збуту худоби), „Нива“ (тов. для продажі рільничих знарядів) і „Народний Дім“ уладжують дня 17-го січня 1912 о год. 11·30 рано, в салї Надії в Бережанах просьвітно-економічне віче із а) просьвітним та касово-торговельним рефератом від філії „Просьвіти“, б) рефератом від тов. „Будучність“, (про годівлю худоби, єї лїченє і збут, в) господарско-торговельним рефератом від „Нива“ (про піднесенє господарства і про рільничі знаряди), крім того обговорить ся на вічу справу касово крамарского курсу, який буде вести бережаньска філія „Просьвіти“ від 23. січня до 21. лютого с. р. і ветеринарского курсу, який устроїть Товариства „Сільский Господар“ в Бережанах дня 7 — 10 лютого с. р. Після віча буде торжественне посьвяченє нових руских льокалів у Бережанах; канцеляриї Тов. „Будучність“ і склепу Тов. „Нива“. Підписані товариства взивають своїх членів до участи в сїм вічу. Бережани 1. січня 1912 р. За філію „Просьвіти“: *Антін Крушельницкий;* за Тов. „Сільский Господар“: *о. Свердун;* за „Будучність“: *Гринько Бояк;* за „Ниву“: *Василь Романів;* за „Народний Дім“: *о. Гаврищо.*

— **Слинавка і гнитє бараболь в Товмаччині.** З Товмаччини доносять, що пошесть слинавки або писково-ратичної зарази у рогатої худоби значно зменшила ся. Паші сего року подостатком, але за те з бараболею клопіт, бо зачала гнити. Гниє і та бараболя, яку викопано перед приморозками, як і викопана по приморозках. Господарі вже тепер розглядають ся, де би можна купити бараболї на прожиток. Від зіпсованої бараболї вигибло богато худоби і безрог. Ціна безрог мимо того упала, бо господарі випродують їх бегроги, не маючи чим годувати.

Телеґрами.

Париж 6 січня. На двірци австерлицкім наїхав вчера вечером з причини хибно уставленої зворотниці поїзд передмійскої зелїзниці в повнім ходї на саму льокомотиву. Настав страшний стовк; 7 возів розтовкло ся майже зовсім; 1 з возів займив ся, але огонь угашено. З подорожних єсть 53 осіб ранених, з тих 32 по лїкарскім заосмотреню відвезено до домів, були то лекше ранені. Прочих 21, котрим поломило ноги або руки, відставлено до шпиталю. На смерть нїхто не раненай.

Константинополь 6 січня. Розширена за границею чутка о якімсь руху революцийнім в Константинополи і о убитю міністра війни Махмута Шефкета-паші єсть зовсїм безосновна.

Теґеран 6 січня. Зачувати, що кабінет іменував комісию, зложену з трох Перзів, котрі мають виконувати чинности ґенерального скарбника доти, доки не дасть позискати відповідним чужинця на наслїдника Шустера.

Петербург 6 січня. Рада міністрів узнала за потрібне заложити з днем 14. січня окрему дирекцию зелїзниць державних для лїнії варшавско-віденьской разом з орґанами контрольними, щоби інтереси функціонарів тої лїнії не потерпіли шкоди внаслїдок удержавнення.

Цїна збіжа у Львові.

дня 5-го січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11·40
Жито	9·20	„	9·40
Овес	8·—	„	8·20
Ячмінь пашний	8·—	„	8·50
Ячмінь броварний	8·50	„	10·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	13·—	„	14·—
Вика	10·—	„	11·—
Бобик	8·60	„	9·60
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	110·—	„	125·—
Конюшина шведска	70·—	„	90·—
Тимотка	70·—	„	80·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посьпішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·44, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·27, 2·20, 3·05*) 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Явсрова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·49§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·39, 2, 5·48, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34
*) із Станиславова †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.